

A főváros választott

Egész éjjel tartott a szavazatok össze- számolása — Végleges eredmény csak szombat délelőtt várható

— A Magyarország tudósítójától —

Annak a páratlan választási kampánynak, amelyet a községi pártok a mostani választások előtt indítottak: megvolt a maga eredménye. Budapest 289.729 választója közül a pártoknak sikerült több mint 80 százalékát megmozgatnia a szavazóknak, rábírták őket arra, hogy az urnákhoz menjenek. Valamikor régen a községi választásokat a Vigadóban intézték el a háziurak, nagyvállalkozók, nagykereskedők és az érdekelt felek. Ma mást mutatott a helyzet, ma kétszáz urna előtt folyt a küzdelem a főváros birtokáért és ez a küzdelem — ellentétben a választásokat megelőző harc zajjal — csodálatosan csendes volt. Zavaró incidens, vagy nagyobb botrány sehol sem fordult elő, kivéve egy pár helyet, ahol megkísérelték a halottak és fegyverek szomorú csapátának felvonultatását. Végigjártuk Budapest mind a huszonkét kerületét és mindenütt azt tapasztaltuk, hogy a polgárság és munkásság békésen, esőndben szavazott s ha fel is bukkantak itt-ott Vázsonyiék terrorisztikus munkáskülönlményei, a keresztény polgárság a legnagyobb nyugalommal tért ki előlük és nem engedte meg azt, hogy illetéktelen tényezők befolyásolják.

A választások csütörtökön reggel nyolc órakor kezdődtek az összes szavazókörökben. A választási körök elnökei, a jegyzők, a pártok bizalmi emberei valamennyien helyükön voltak és valamennyien készségesen álltak a szavazók rendelkezésére. Udvarias felvilágosítások özöne hangzott el, nagyon sokan teljes tájékoztatást árultak el és voltak olyanok, akik elmentek szavazni például a Wolff-párt sürgönyével, amelyet az utolsó órákban röpitett szét a párt a főváros területén. A bizottságok részéről a pártok irodái nem tapasztaltak semmiféle szabálytalanságot, — legalább eddig nem állapították ezt meg — és ha egyes helyeken kifogásolták is az urnák laza összeállítását, a kisdeszkaépítményen a szélesebb hasadékok, vagy esetleg a szavazófülkéket eltakaró ponyvák rövidségét: ezeken az apróságokon hamarosan segítettek úgy, hogy mindenütt biztosítani lehetett az egyetértő munkát.

A szavazás első napja

Aldozócsütörtökön, tehát ünnepnapon kezdődött meg a szavazás és ez azt jelentette, hogy az összes pártok a munkásság és a tisztviselői osztály felvonulására számít-

hatnak. A szavazóküldöttségek előtt mindenütt hatalmas tömegek álltak, kifejlődött a sorbaállás intézménye és míg odabent a teremben elredeztek és kiosztották a bizalmiak egymás közt a szerepeket: a közönség türelmesen megvárta azt a percet, amikor az elnökök előtt felmutathatta szavazóigazolványát, megállapították a névsorban, hogy van-e, vagy nincs szavazójoga, megkapta a szavazójegyet, a ceruzát és bevonulhatott a fülkébe. Csak a türelmetlen kirándulók, vagy azok, akik versenyeke siettek, hagyták ott a reggeli órákban a szavazóhelyiségek kapuit azzal a felkiáltással:

— *En ugyan nem ácsorgom itten, majd jövők délután szavazni!*

Egy óvatos óbudai

A pártok központi irodái lázasan figyelték az eredményeket. A figyelés természetesen csak arra irányulhatott, hogy *hányan szavaznak le az egyes körzetekben.* Az Egységes Keresztény Községi Párt Királyi Pál-utcai központjában nagy létszám beállításával folyt a szolgálatiétel és a kerületektől óránként érkezett jelentés a helyzetéről. Itt tartózkodott Wolff Károly egész vezérkarával már reggel hét órától kezdve. A kerületek pedig a szavazóköröktől kapták a jelentést, szintén óránként mégpedig abban a formában, hogy a keresztény párt bizalmi férfai, akik szavazóurnák mellett ültek, egy iv papirosra följegyezték mindazoknak a neveit, akik lesavaztak. Ezeket az ivateket aztán az összekötő szolgálatokat végző párttagok vilámgyorsan szállították be a körzeti irodákba, a körzetek továbbították a kerületi központba, a kerületi központok pedig telefonon minden órában tájékoztatták a vezérkar központját a Királyi Pál-utcában. Így aztán minden órában tudhatták azt, hogy melyik kerület milyen buzgalommal dolgozik.

Hordászéken vitszik a betegek a klinikákról

Az a bámulatos szervezethez, amelyet az Egységes Keresztény Községi Párt, mondhatni a semmiből teremtett rövid hetek alatt a főváros területén, egyenesen csodálatos művelt. Nagyon sok emberben megmozdult a lelkiismeret és hogy egy pár példát feljegyezzünk: jóleső örömet keltett például a központban az egyik Teleki grófnak az esete, akit a kora reggeli órákban inasa autóval keresett föl a lovaglóterén. A gróf nem tudta elgondolni, hogy miért szaladt ki az inas utána. Az inas egy táviratot lobogtatott a kezében.

— *Méltóságos uram, egy rendkívül sürgős expressztávirata érkezett. Rámparancsoltak, hogy azonnal hozzam ki.*

A gróf felbontotta a táviratot és olvasta, hogy abban Wolff Károly ráúzen, hogy *azonnal menjen szavazni.* Először bosszankodott, aztán, mint pénteken délelőtt a házban mesélte: mégis megmozdult benne a lelkiismeret és még csütörtökön elment szavazni.

De a hősiességgel volt határos az az eset, amely a klinikákon történt. Nagybetegék, akik szinte mozogni sem tudtak, kifejezték azt a kíván-

ságukat, hogy szavazni akarnak menni. Mikor ezt Buday Dezsőék a huszadik kerületben meghallották, azonnal intézkedtek, hogy hordágyak legyenek kéznél, ezeket fel is küldték a klinikákra és egy óra leforgása alatt nyolc nagybeteg embert hordágyakon vittek a szavazatszedő küldöttségek elé. Köztük volt *Éltető Ákos* miniszteri tanácsos is, aki a leghatározottabban kijelentette, hogy szavazni akar és *a matracral, a kórházi párnával együtt emelték be a hordágyba,* hogy megjelenhessen hitet tenni a keresztény Budapest mellett.

A szavazatok hullámszáma

A kerületek óránkénti jelentése állandóan csak egy adatot tartalmazott: *hányan szavaztak le a kerületben.* Ezekből a számokból ítélte meg aztán a központ a szavazás tempóját. A szavazásnak ez a része hatalmas anyag s mi csak két adatot közlünk. Esti hét órkor volt legizgalmasabb a helyzet és ekkor az egyes kerületekben a szavazások aránya a következőképpen állt:

I. választókerület	3500
II. »	4301
III. »	3121
IV. »	5680
V. »	5021
VI. »	3600
VII. »	4500
VIII. »	4000
IX. »	3500
X. »	3135
XI. »	4180
XII. »	2800
XIII. »	4389
XIV. »	2924
XV. »	3326
XVI. »	6246
XVII. »	2408
XVIII. »	4864
XIX. »	5800
XX. »	2400
XXI. »	1300
XXII. »	5600

A keresztény párt arra fektette a súlyt, hogy megállapítsa azt, hogy elsősorban lesavaztak-e azok, akik aláírták az ajánlasi ivateket. Mindenféle kombinációtól tartózkodott a vezetőség és a legnagyobb lelkiismeretességgel tájékoztatták azokat a kerületeket, amelyek érdeklődtek a többi kerületek helyzetéről.

A helyzet csütörtökön este nyolc órakor

A szavazás első napja csütörtökön este nyolc órakor végződött. Ekkor mindenütt lepecsételték az urnákat, azok mellé rendőrt állítottak, aki aztán azt reggelig őrizte. Az Egységes Keresztény Községi Párt esti *egygyedkilenc órakor már tudta,* hogy a huszonkét kerületben az első nap hányan szavaztak le. A szavazások száma ekkor kerületekenként a következő volt:

I. választókerület	4048
II. »	4339
III. »	5121
IV. »	8781
V. »	7433
VI. »	4035
VII. »	5558
VIII. »	6328
IX. »	5479
X. »	6262
XI. »	5430
XII. »	6387
XIII. »	5339
XIV. »	4328
XV. »	5303
XVI. »	7458
XVII. »	4182
XVIII. »	7892
XIX. »	6664
XX. »	5487
XXI. »	7171
XXII. »	8284

Az első nap tehát 132.849 ember szavazott le, amely majdnem ötven százalék a szavazóknak. A második napra 157.000 szavazó maradt, de minden párt bizonyosra vette, hogy a szavazóknak legalább

huszonöt százaléka nem megy el szavazni.

A szavazás második napja

Sokkal csöndesebb tempóban indult meg a szavazás a második napon. Ekkor már sehol sem álltak nagy tömegek a szavazóhelyiségek előtt, de sehol sem akadé meg azért a munka. A pártok tudták azt, hogy csak estefelé lesz majd erősebb a szavazás, mert akkorára minden párt gondoskodott arról, hogy azokat, akik még nem szavaztak, fölkeressék a pártok megbízottjai és fölkerjék őket arra, hogy menjenek szavazni.

Délután három órakor a huszonkét választókerületben a következőképpen nőttek meg a szavazatok számai:

I. választókerület	5042
II. »	7011
III. »	6561
IV. »	9959
V. »	9129
VI. »	5196
VII. »	7106
VIII. »	8000
IX. »	6586
X. »	7532
XI. »	6890
XII. »	7703
XIII. »	6608
XIV. »	6100
XV. »	8076
XVI. »	10.059
XVII. »	5155
XVIII. »	10.008
XIX. »	8492
XX. »	7223
XXI. »	9578
XXII. »	10.473

Reggelig is lehet szavazni

Pénteken a déli órákban *Folkusházy Lajos* dr. alpolgármester a belügyminiszter rendelete alapján hirdetményt bocsátott ki, amelyben közli a főváros polgárságával, hogy az egyes szavazatszedő küldöttségeknél akár szombaton reggelig is lehet szavazni, ha a küldöttségek előtt pénteken este nyolc órakor az illető szavazók jelentkeznek. A szavazatszedő küldöttség elnöke köteles mindenkit szavazásra bocsátani, ha esti nyolc órakor ott van. Az elnök köteles arról meggyőződni, mielőtt az urnát lezárná, hogy sem a szavazóhelyiségben, sem a szavazóhelyiség előtt már nincs senkisé. Az elnök ezt az eljárást *jegyzőkönyvbe tartozik venni.*

Csak valahogy a kormánybiztos meg ne tudja

Ez az intézkedés azt jelenti, hogy nem minden kerületben sikerül esti nyolc órakor az urnákat lezárni. Megtörténhetik tehát az, hogy a végleges eredményt (az egész fővárosra vonatkozólag) csak szombaton délután tudhatja meg Budapest közönsége. Kétségtelen azonban, hogy a legtöbb helyen esti nyolc órakor lezárták az urnákat és azonnal megkezdtek a szavazatok összeszámlálását.

Mint érdekes esetet említjük meg a demokrata blokknak azt az állásfoglalását, hogy *Rakovszky Iván* belügyminiszter nem szavazhatott le, mert nem volt benne a listában. Félhivatalosan megállapították, hogy a belügyminiszter a 144-es szavazókörben szavazott le, amelynek elnöke *Kóródi-Katona János* volt.

Hungária drótfonatok
a legolcsóbbak és legtekélyesebbek!
Egyedüli gyártója: **HAIDEKKER SÁNDOR RT.**
sodronyszövetkerítés-, vasbutor-és láncgyár
Budapest, VIII., Üllői-ut 43/8
Budán fiók: II., Fő-utca 59/3.
Arjegyzők ingyen és bérmentve.
kétrányozott fűkés-drót alkalmi áron.
Rozsdásodás ellen

Buda és Pest a nagy harc alatt

Felfedező uton Budán Ripka Ferenc tömegei után

Azon a helyen, ahol ennekéltte két esztendővel az ötvenszázalékos kereszténység zászlóbontásakor Bethlen István gróf miniszterelnök és Ripka Ferenc gázgyári igazgató egy nyáresti lakoman örök hűséget esküdtek egymásnak, ma az időközben kormánybiztossá kinevezett Ripka Ferenc választási irodája van. Szóval a déliavasuti pályaudvar éttermében, helyesebben: az étterem fölött három szobában, ami a Ripka Ferencről elnevezett »Keresztény Polgári Párt nagyhangú programjához kissé szerény keret ugyan, de annak az egy-két kormányfőtanácsosnak és elaggott munkapárti korifeusnak, aki ezt a pártirodát látogatja, until elég.

A választás első napján, tehát Áldozósütőtörtök reggelén bizonyára megfigyelték a Balatonra kiránduló utasok, hogy ebben a pártirodában nagy a sűrűség-forgás. Lapunk munkatársa ugyan is jelzett időben legalább négy galamb-

Egy törzsvendég, akit még a választás sem érdekel

haju öregurat látott fiatalosan felhevült orcával kikémleni az ablakon, sőt — amikor munkatársunk, mint a listából kifelejtett Ripka-párti választó, ebbe a pártirodába zokszóra ment — meggyőződött róla, hogy a látottakon kívül odabent még három hadastyan tartózkodott, illetőleg szundikált. Ez pedig olyan szám a »Keresztény Polgári Párt történetében, hogy még a déliavasuti étterem alkalmazottjai közt is illő riadalmat okozott.

Kérdezi munkatársunk visszatérőben az egyik pincér:

— Mondja, kérem. Mindig ilyen nagy itt a forgalom?

— Ne tessék bosszantani! — vigyorgott a pincér és látszott az arcán, hogy ő is Wolffékra szavaz

Munkatársunk negyedóra múlva már a Krisztina-tér árnyékos gesztenyéi alatt sétált, s innen figyelte, mint vonul Buda népe az urnák elé. Buda népe, amely éppen ezen a helyen, a templom, az iskola és a krisztinavárosi kaszinó épülete előtt volt szemtanúja annak a rut gyalázkodásnak, amikor 1919 nyarán az oltári szentséget leköpte egy zsidó terrorista, s amikor Kun Béla megvadult legényei puskatűzzel verték sét az útjatos tömeget.

Ugy látszik, a templom lépcsőjén és ezen a szomorú emlékezetű téren még nem száradt fel egészen a vér.

A szavazatszedő bizottság előszobájában ugyanis egész hangosan tárgyalták a krisztinai polgárok, hogy ők Ripkának mindent inkább meg tudnának bocsájtani, csak a zsidóbarátságot nem, mert az öreg Krisztina — ha kereszt-

ténységről van szó — nem ismer engedményeket és magyarázatokat.

— Ismerjük mi már azt a középutat! — fakadt ki dühösen egy polgár.

És mindenki helyeselt, csak a hadastyan nem, akit negyedórával előbb még a déliavasuti pártirodában látott munkatársunk szundítani. Azóta, úgy látszik, felébredt s most jött eleget tenni állampolgári kötelességének.

Némelykor az embernek nagy szerencséje van. Így például munkatársunknak is, aki éppen abban a szempillantásban ért a Werbőczy-főgimnázium szavazatszedő helyiségébe, amikor Ripka Ferenc és neje. Akik — hisszük, már csupa szimpátiából is — Wolff Károlyra adták le szavazatukat.

Persze a listavezető kormánybiztosok megérkezése nem történt minden feltűnés nélkül, de aztán elnyelte őket az ajtó s megkezdődött a szavazás.

— Neve? — kérdezte az elnök.

— Ripka Ferenc.

— Lakik?

— Naphegy-utca tizenhárom.

— Hm... — jegyezte meg halkán a Wolff-párt egyik bizalmiférfa. — Tizenhárom: rossz szám...

— Nem félek!... — kapta fel hirtelen a fejét Ripka Ferenc. — Robbant már mellettem bomba is!...

Mint halljuk, a szavazatszedő bizottság tagjai egész éjszaka álmatlanul fetrengtek az ágyon. Azon törték a fejüket, hogy vajjon hol és mikor robbant fel Ripka Ferenc mellett az a bomba és hogy miképpen lehetett ezt a gyalázatos merényletet ennyi ideig titokban tartani...

Délelőtt tizenegy óra tájban megeredett az eső. Pásztás felhő uszott el a Vár fölött és rászitált az öreg Iskola-utcaira, ahol a leánygimnáziumban elhelyezett szavazóhelyiség előtt nagy csoportban állottak a budai nénikék. Csupa lelkes magyar asszony, akik a szavazásért a legnagyobb áldozatra is képesek: ott-hon hagyták a rántást, amely azóta már bizonyosan odakozmolt a lábás fenekéhez. De mindegy, kívárlják a sort, ha mindjárt éjjel is állnak.

Mikor rájuk eredt az eső, valamelyik felnézett az égbe és azt mondta, hogy:

— Sirnak a lelkek...

— Sirhatnak is, — vágta rá a másik

— hiszen Ripkát ajánlották...

Óriási kacagás támadt az asszonyok között, munkatársunk pedig most már igazán komoly gondokban folytatta az utját, hogy hát voltaképpen: hol is van annak a Ripkának talaja?

A budai hegyvidéken? Nem igen.

Munkatársunk itt olyan választópolgárral is beszélt, aki Ripka Ferenc nevét nem is ismeri, a Lágymányoson viszont nagyon is jól ismerik, mert a Váli-ut-i iskolából egy urat, aki propagandát akart csinálni mellette, egyszerűen az utcára tettek.

Az angyalföldi kincskeresők a szavazóurnák előtt

A Lipótváros külső részében és az Angyalföldön nehezen indult a választási iram. E vidéken leginkább munkások, tisztviselők és kézművesek laknak. Csütörtökön az ünnepnap pihenés egy kissé elnyulik és emiatt délelőtt kevesen mennek a szavazóurnák elé.

Délután 3 órakor a Visegrádi-utca 69. szám alatti szavazóhelyiség előtt hosszú embersor kigyózik a gyalogjárón. Nap-sütötte munkásarcok, sápadt asszonyfejek hajolnak össze a sor végén.

— Ki lesz a győztes?

— Ripka! — mondja egy jólöltözött ur szeid iróniával.

— Majd a szocialisták megmutatják, jösel egy munkás.

Egy babonás asszony intően emeli fel az ujját.

— Vigyázat. Végén csattan az ostor...

A rendőr jelt ad. Ujabb csoport szedelőzködik befelé. Utolsónak becsusszanok én is. Egyetlen, hosszú asztal mellett serénykedik a választási bizottság. Éberem ügyelnek minden szusszanásra. Minden adatot feljegyeznek. A szavazófülke kis rekeszeiben izgatottan működnek a szavazópolgárok. Az elsőben szürke antilopcipő szavaz, a másodikban eszma toporog, a harmadikban bakancs, mást nem árul el a kis fülke a szavazókról.

Tömzsi asszony jön. Karján csecsemő, utána pedig egy hároméves emberke lépked olyan komolysággal, mintha bizony ő is szavazni jönne. Az anya leteszi az apróságot egy székre. Szavazólapot, ceruzát kap az elnöktől és meghatottan lép be a fülkébe. Ezalatt a pöttömnyi jószág idekint csöndes pityergésbe kezd.

Kifelé a kocma sötétén át vezet az út. Aki honpogári kötelességének már megfelelt, itt megpihen és felhajt egy-néhány kortyot. Odakint még mindegyre torlódnak egymásra az emberek. A sötétségből egy leszavazott férfi integet a sor közepén álló barátjának.

— Nem lehet, — int vissza fontoskodva a másik — tiszta elmével akarok szavazni.

A Pannónia-utcai iskolában egyetlen szavazó áll a bizottság előtt. Az elnök megmagyarázza, hogy a szavazóknak kevés a létszáma, azért jönnek gyéren a szavazók. Háromszázharminchárman szavaztak le délután 3 óráig. Ez egy-harmadát teszi ki az összes szavazóknak.

— Kire esik több? — kockázatom meg a kérdést.

— Dem...

— Rip...

— Ker... — száll az enyhe sóhaj a bizalmiak ajakán.

Az elnök rosszalóan mondja:

— Nem lehet azt még tudni, kérem.

A Révész-utcában oly kevés a munka, hogy az egyik bizalmi kint sütkérezik a napon.

— Kicsiny a kerület, kevesen jönnek, — mentegetődzik a kötelességmulasztásért.

A Véső-utcában cém áll a rendőr.

— Uram, itt se ki, se be!

Beálló a sorba. Elöttem, mellettem, mögöttem munkás férfiak és asszonyok tarka sorege. Egy keménykalapos ur húzódik mellem.

— Kolléga ur is?

— Igen.

— Levelet is kapott.

— Kitél?

— Ripkától.

Két fehér nyomtatott ívet húz ki a zsebéből.

— Ezt írták. Az van benne, hogy minden tisztviselőnek, kézművesnek, kereskedőnek Ripka mellett a helye. Adómentes létminimumot ígér...

— Na, és leszavaz rá!

A hivatalnok ur óvatosan körültekint, aztán csak azt mondja:

— Majd meglátjuk.

Bent elmondják, hogy néhány szocialdemokrata zavart akart csinálni a szavazóhelyiségben, de az elnök hamarosan kiutasította őket. A komoly munkásokra igen rossz benyomást tett ez az incidens. Mikor kiérünk az utcára, megkérdezem a »kolléga urat«:

— Na, Ripkára?...

Ajka elé kapta a mutatoujját.

— Pszt...

A külső Váci-uton a 101-es bizottság működik. Az iskola folyosóján itt is

hosszu sorban gubbasztanak a választók. Amint az ajtónyíláson bekandikálok, egy idős munkás áll az asztal előtt. Fakó irást szorongat a kezében. Rajta cifra betűkkel ez áll: *Házassági level.* Az elnök megmagyarázza, hogy ez nem elég. Igazolja azt is, hogy hol lakik.

— Na, jó, — zsörtölődik indulóban az öreg — *tanúságot elhívom az anyjuktól, meg a gyerekeket.*

— Kire szavall? — kérdi a hátamögött egy asszony a szomszédjától.

— Arra, aki nekünk adja a talált kincset.

— Melyiket? — fordulok meg én is.

— Amit itt Angyalföldön kiánsunk.

— Igaz, — vág közbe a harmadik — amit eddig találtunk, azt *megharmadolták.*

— Most kikötöttük, — szólnak a többiek is — hogy csak arra szavazunk, aki *az egész kincset nekünk adja.*

— Ezt meg is ígérték...

— Meg bizony...

— Melyik párt? — kíváncsiskodom újra.

Jelentős mosollyal válaszol egy kincskereső öregasszony:

— Az, kérem, — *titok...*

Hol „cinkelt” szavazójegyekkel kísérleteztek

A X. választókerületben, melyhez a Terézváros legdemokratább része tar-

Egy rendíthetetlen Ferencvárosi

tozik, megfeszített kemény munka folyt az Egységes Keresztény Községi Párt irodáiban a választás mindkét napján. Éberem ügyelt mindenki a választás tisztaságára és erélyesen visszautasított minden olyan, nem kevésbé gyakori kísérletet, amely az ellenpártok, de különösen a Ripka-párt részéről meg nem engedett fegyvereket akart a harcba kovácsolni. Így szóba került az a fogás, amivel Ripkák a *kisipari hitel kiltáshelyezésével* akartak híveket toborozni. Amikor azonban az iparosok tényleg hitelért folyamodtak, kiderült, hogy csak ingatlan-bekebelezésekre folyósítják a kölcsönt.

Helyenkint a Ripka-párt elszánt hőreccel támadóan is löptek fel az urnák körül. Dacára annak, hogy szigorú tilalom rendelte el, hogy a szavazóhelyek közelében nagyobb körzetben párttagok nem tartózkodhatnak, a 85-ös körzet szavazóhelyén ma reggelre nagyobb csoport fiatalember helyezkedett el, részben gyalogosan, részben kerékpárral kezükben és az igazoltató rendőrnek azt mondták, hogy ők a Ripka-párt összekötői. A rendőr értesítette a szavazóbizottság elnökét, ki a bizalmiférflakkal együtt nyomban felfüggesztette a szavazást és kivonult az utcára, ahol a fiatalberek ekkor már a szavazásra érkező választókat próbálták befolyásolni, a tudatlan embereket félrevezették a szavazás módjára vonatkozóan és így próbálták szavazatokat szerezni. Az elnök utasítására azután a karhatalom eltávolította a fiatalbereket, ami azonban nem ment simán, mert ezek mindenféle becsmérlő kifejezést kiáltottak a szavazatszedő küldöttség tagjai

felé, s csak hosszas huzavona, sőt dula-kodás után engedelmességek a rend-öröknek.

A 83-as számú urna előtt történt a Csengery-utcában a Vasúti és Hajózási Klub székében, hogy egy közép-korú, iparoskülsőjű férfi Weisz Lajos Csengery-utcai szabómester nevében szavazni akart. Ekkor azonban felemelkedett a bizalmiférflak egyike és rákiáltott a választóra, hogy igazolja magát, mert Weisz Lajos neki jóbarátja volt és három évvel ezelőtt meghalt. Ebben a percben a megfizetett bérenc, aki egy halott helyett akart szavazni, kiugrott az ajtón, mielőtt az elnök kiadhatta volna az utasítást előállítására, elfu-tott. Néhány szavazó megpróbálta üldözni, ez azonban eredménytelen volt.

A 81-es körzet szavazóurnájánál hasonló eset játszódott le azzal a különbséggel, hogy itt az elnök elfogadta a szavazatot, dacára annak, hogy két bizalmiférflak is bizonyította, hogy az illető, akinek a nevében a szavazás történt, egy félszent óta halott. A Ripka-párti bizalmiférflak ugyanis azt hangoztatta, hogy ez tévedés, mert az illető neki jóismerőse és csak valami véletlen névazonosságról lehet szó. A bizalmiférflak ezután jegyzőkönyvbe vétették a felháborító esetet.

A 93-as urnánál az Egységes Keresztény Községi Párt egy régi hive érdekes párbeszédet hallgatott végig két munkaskülsőjű választó között, kik egész nyíltan kérdezték egymástól:

— Hoztál-e »cinkelt« szavazólapot?

Az illető figyelmeztette az elnököt, mire megpróbálták kihallgatni a párbeszédet és megállapították, hogy a Demokrata Blokk ismét a szociáldemokraták már a nemzetgyűlési választások idejéből ismert trükkjével akartak élni, hogy előre elkészített keresztrel megjelölt szavazólapokkal küldik embereiket az urnához, kiknek kötelessége azután az elnök kezéjével ellátott üres szavazólapot elhozni, a borítékba helyette a magával vitt kész szavazólapot helyezve. A pártember nyomban jelentést tett erről a pártvezetőségnek és innen kezdve, különösen a perifériákra eső urnánál, gyakran változtatta szignaturáját az elnök és a legéberebben ellenőrizte az ilyenfajta visszaélési kísérleteket.

Sikeretlen szimatolás a demokraták főhadiszállásán

Mit csinálhat szegény újságíró, akit a kíváncsiság gyötör, ennél a keserves titkos választásnál? Leselkedhetik a szavazóhelyiségeknek, de azok a szavazóbódék előtt fityegő gyanús függöny- és zászlómaradványok elleplezik a voksoló polgárokat és szavazatuk irányát. Tudakozódhatik maguknál a szavazó alanyoknál, viszont azonban ezen alanyok nagyon bizalmatlanok és jól őrzik a nagy titkot. Így aztán nem marad más hátra, fel kell hatolni a pártok főhadiszállására, ahonnan az utcai és urnaharcot intézik, hátha le lehet olvasni valamit a vezérek arcáról.

Például föltettem, hogy a demokrata főhadiszálláson csak tudnak valamit a harc kimeneteléről és ezért tiszteletemet kóttam a demokrata párt Teréz-körúti otthonában, amely vörös homlokzatán a Paprikaház felírást viseli, mindenesetre legesekélyebb politikai célzat nélküli.

A körhelyiség előcsarnokában öt barátságos mosoly-fogadót ur részéről, akik különböző jegyzékekkel felszerelve ülnek egy asztalnál. Azt hiszik, hogy véletlenszerűen demokrata-szavazó vagyok, aki felvilágosítást kér. Mikor megmondom, mi járásban vagyok, szívélyesen bemutatolnak a vezérkari főnök, Bródy Ernő dr. szobájába. Itt már tanyát ütött néhány liberális újságíró-kollégám is, akik szintén eredmény után szimatolnak.

Bródy előtt lajstrom a kerületekről,

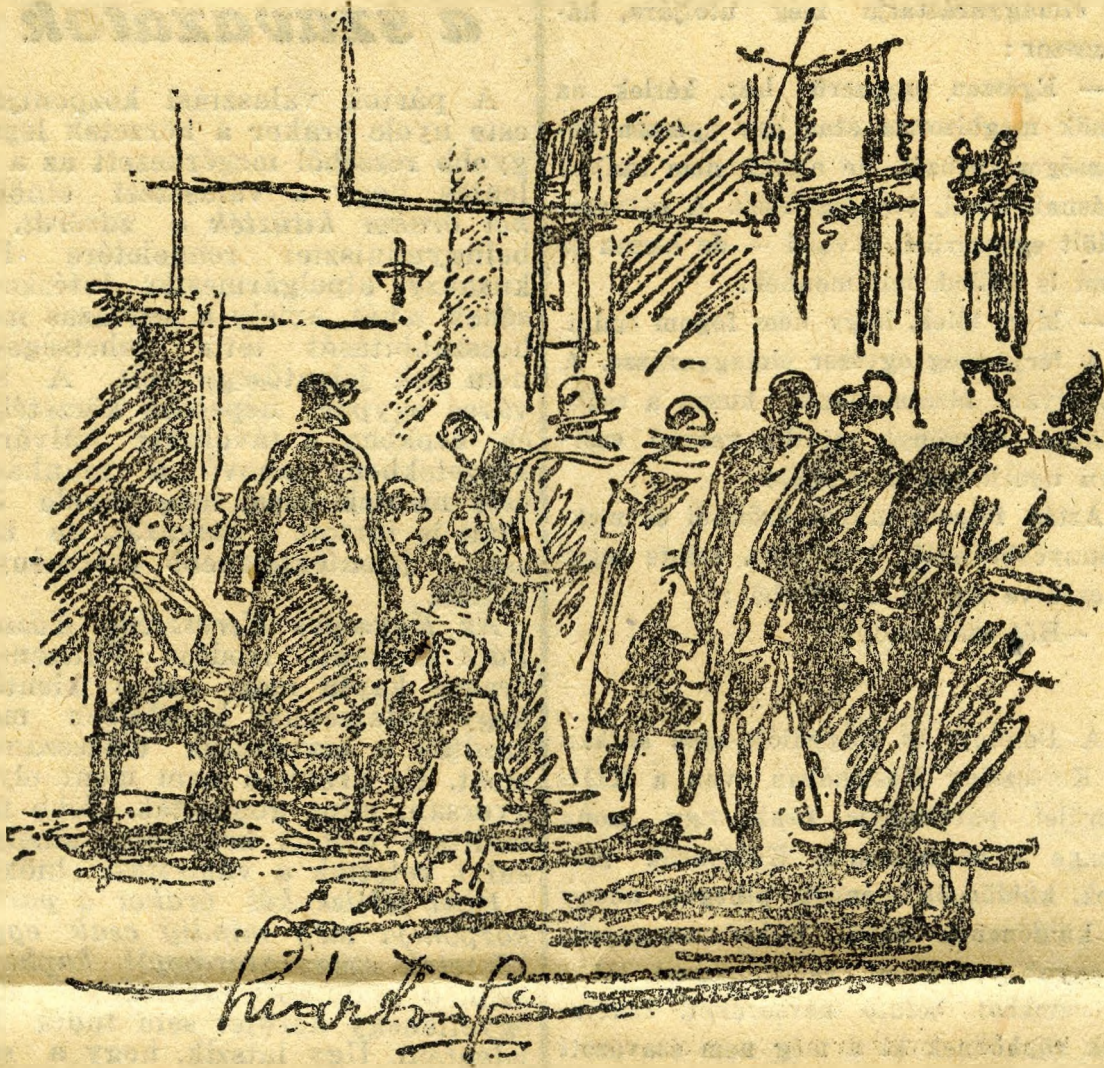
idejegyzik be a befutó haretéri jelentéseket.

— Nagyon szép választás, — mondja elismerőleg a demokrata főnök — nem tudom, mi lesz az eredmény, de ilyen szép, nyugodt választást még nem láttam. Semmi atrocitás idáig.

Még csak kora délelőtt, de folyton érkeznek a kerületekből a hírnökök és mindjárt jelentéseket is adnak le. Ahogy türelmesen üldögélünk újságírók a vezéri szobában, lassan kezdek zavarba jönni. Olyan családi titkok kerülnek elő, amiket a Magyarország munkatársának nem is illenék meghallani.

Egy lelkes ur jön a tizedik, vagy tizenegyedik kerületből és élénken magyarázza:

— Megy a dolog, megy. Reggel ugyan nagyon kezdtek a keresztények, plakátokkal is jöttek, a Rothensteinné... de a plakátokat már embereink gondjaikba vették...

Felvonulás az urnához

És pajzánul kacsint hozzá Bródyra. Bródy azonban nem kacsint vissza, hanem jóvialisan átsuszik a kényes ponton:

— Szóval először fölényben a keresztények, de most már remélhetőleg a zsidók kezdenek kiegyenlíteni?

— Hogyne, hogyne, — mondja a küldő, aki az iróniát nem veszi észre — most csak úgy jönnek sorra: Leimetter, Grosz és a többi, mind a mi embereink.

A hírnök távozott és Bródy szeretettel jegyzi meg, hogy nagyon derék ember, keresztény kisiparos, a hatodik helyen valahol jelölve is van.

A következő hírnök már pihegett is, egész csomó körzetet végigszaladt és tele volt impressziókkal.

— Összeczavarják az embereink a cédulákat. Egész biztosan rossz helyre teszik a keresztet. Valamit tenni kéne.

— Ezen már nem segíthetünk — mondja rezignáltan a főnök.

— Dehogynem — vitatkozik erre a lelkes demokrata — éppen azt akarom mondani, a rendőrök olyan jól állnak nekünk, bent a teremben... Ha az ember kiint félhangosan mondaná, hogy emberek, a fehér cédulán a második kocka a mienk... menne a dolog...

En kinosan feszengeni kezdek, mert félek, hogy megint valami csemegéhez jutok. Bródy Ernő ismét kedvesen segít rajtam:

— Na igen, igen, ha csak felvilágosításról van szó, az teljes jogos. Csak törvényes dolgot szabad csinálni.

Azután veszélytelenebb térre csap át:

— Egyébként, mik az impressziók? Hogy jönnek a szavazók?

— Nagyon jól — szól fölénytel a referens — száz mienkre esik öt keresztény.

— Biztos ez?

— Biztos. Az arcokról következtetem.

Liberális kollégám ezeknél a szavaknál rám néz, igyekszünk komolyak maradni, de végül is tiszteletlenül kitörünk.

— Ez a Magyarorságnak való — hahótázik a kolléga. — Ahogy a Magyarorságot ismerem, majd megjelenik a pontos beszámoló a demokrata párt orrbecsléséről ilyenformán: »Az orrok után itélve, a Terézvárosban a demokraták vezetnek«.

— Bocsánat — tiltakozik Bródy Ernő szeretetreméltóan — orrokról nem volt szó, csak arcokról. Még csak nevekről sem, hogy a Schwarck meg a Grünök zárt sorokban vonultak fel.

— A Magyarország nem elfogult — véde-

Szavaznak a betegek

A választások kimenetelére a szervezetség épp olyan nagy és döntő be-folyással van, mint a tömegek lelkesedése és a XX. és XXI. választókerületben ez a kettő a legszerencsésebb módó egyesült. A Ferenc-körút 2. szám alatt lévő pártirodában a választás két napja alatt rengeteg ember fordult meg, akik felvilágosítást és segítséget kértek a Wolff-párt vezetőitől a szavazás ügyében. A több tágas helyiségből álló pártirodában állandóan egynás hegyén hátán szorongtak a szavazók, bár ügyüket rövidesen elintézték és elküldték őket, hogy menjenek az urnák elé, de állandóan új és új emberek jöttek. Ennek a kerületnek megszervezése a Wolff-párt általános nagyszerű szervezeti melletti is kitűnt. Tömérdek térkép mutatja azokat az utcákat, városrészeket és házakat, amelyek ezekhez a szavazóközpontokhoz tartoznak. Valóságos ház-kataszterek csináltak hosszú hónapok alatt a pártnak a vezetői, úgy hogy minden különösebb nehézség nélkül pár perc alatt meg lehetett állapítani, hogy melyik házban hányan laknak és a lakók közül ki keresztény és zsidó. A XX. választókerületben a Keresztény Községi Párt már 1919 óta áll fenn és azóta az egyik legerősebb pártszervezetté nőtte ki magát. A választási irodában egész Frenéváros dolgát intézték a két választási nap alatt Buday Dezső dr. vezetése alatt a pártiroda önkéntes alkalmazottai. A helyiségben külön szavazószekrények vannak, amelyekben több névjegyzék fekszik. A névjegyzékekben külön föl van tüntetve, hogy kik irták alá az ajánlásokat és kiknek a szavazatára lehét a Keresztény Községi Pártnak föltétlenül számítani. A választókerületről igen sok térkép van. Minden szavazóközpontról külön térképet is készítettek, amelyben minden egyes ház külön meg van jelölve, továbbá az is fel van tüntetve, hogy melyik ház hány emeletes, hányan laknak benne. Ezenkívül külön minden házról van egy statisztika a lakók névsorával, foglalkozásuk, vallásuk és politikai nézetük feltüntetésével. Ilyenformán a választókat az urnák elé hívni elég könnyű, de ennek a nagyszerű szervezetenek a fölépítése óriási munkát és időt vett igénybe. Ebben a pártirodában nem volt olyan kérdés, amelyre félperc alatt ne tudtak volna precíz feleletet adni, amiből a XX. választókerületnek 13.600, a XXI-nek pedig 16.700 választója volt.

A vezetőség ebben a kerületben még a betegekéről is gondoskodott. A Verebely-klinikáról három hordógyat vitettek föl a pártirodába és az egyetem hallgatók a választás két napja alatt több mint husz súlyos és könnyebb beteget vittek el szavazni. Nagyon meghatározó jelenet volt, mikor az utcán végig vitték a fiuk a beteg embereket, hogy még ők is leadhassák szavazatukat a keresztény Budapestért. Földváry ezredes feleségének a napokban amputálták a lábát és hordógyon az asszony mégis elment szavazni. A betegek szállítása közben az egyik hordógy el is törött. Bár a XX. és XXI. választókerületben a választási elnökök többsége idegen, szociáldemokrata vagy zsidó volt, a keresztény párt ezekben a kerületekben a leggyőnyörűbb eredményeket érte el és ez a keresztény tömegek nagy lelkesedésén kívül éppen ennek a nagyszerű szervezetségnek az eredménye, amelyről külön is kötelességünknek tartottuk megemlékezni.

Akik még szavazni sem akarnak keresztrel

Amundsen éppen ma vágott neki elszánt kísérlettel az Északi Sark meghódításának. Majdnem ilyen megpróbáltatás Milotay Istvánnak az expedíciója a legsötétebb gettőba. Ez a demokraták és liberálisok glóbusának sarka titokzatos sarkvidéke, a három legnagyobb zsinagóga, az Erzsébetvárosi Demokrata Kör és egypár bujdosó Páholyszkillái és karibdiszei leszkódnak itt a vakmerő kísérletezőre. Itt az Ehrlich G. Gusztáv bizalmiférflai és esendesen besündergő szavazói óvatosan, lesütött fejjel lesnek ki a szemöldökük alul, mint hamu alól a záportól egyszer már elvert parázs, amely fellobbanásra vár. A legsötétebb kerület. A hat szavazóhelyiség bármelyikében helyezkedik el az ember, mindenütt félreismertetlenül fel-

kezek most már én is — kereshetünk megfelelő formát, például, hogy a szavazók arcáról sugárzott a demokratikus meggyőződés. Ez egészen semleges.

Ebben meg is állapodunk. Én azonban érzem, hogy most már illendőbb volna távozni. A szomszéd teremben nagy sereg lelkes hivatalnok dolgozza fel a választói névjegyzékeket, ellenőrzik a leszavazottakat, van-e köztük halott.

Rövid látogatásom során még néhány jelölt urral társalaghattam. Egy előzékeny öreg urat csipkedtek, hogy be fog jönni biztosan — hátulról. Az öreg ur ugyanis a tizedik helyen tanyázik az egyik listán. Ő azonban nem jön zavarba.

— Az a fő, hogy az én utcám, a Szerecsen-utca, szépen egységesen leszavazott. Háromszázhetvenöt szavaztunk ránk, öt a Ripkára.

— Hát azt honnan lehet tudni? — kérdezősködöm.

— Lehet azt tudni uram — feleli mosolyogva — a pónemről lehet azt látni.

Ez volt a bucsuszózat a demokrata főhadiszálláson. Most nem tudom, hogy komoly dolog-e ez a pónem, vagy csak tréfált velem a jókedvű jelölt ur. Kicsit köszáltam én is a Szerecsen-utcai, Dobutcai és egyéb körzetekben, ráismertem rögtön a demokrata szavazókra, akár magyar, akár német nyelven is társalogtak, de egytől sem mertem megkérdezni, mi az a pónem. Azt sem tudom, hol viselik. A demokratáknál biztos adatokat nem sikerült kifürkészni, hanem ráadásul még kaptam a titkos-sághoz ezt az újabb rejtélyt is, hogy mi is hát voltaképpen ez a pónem?

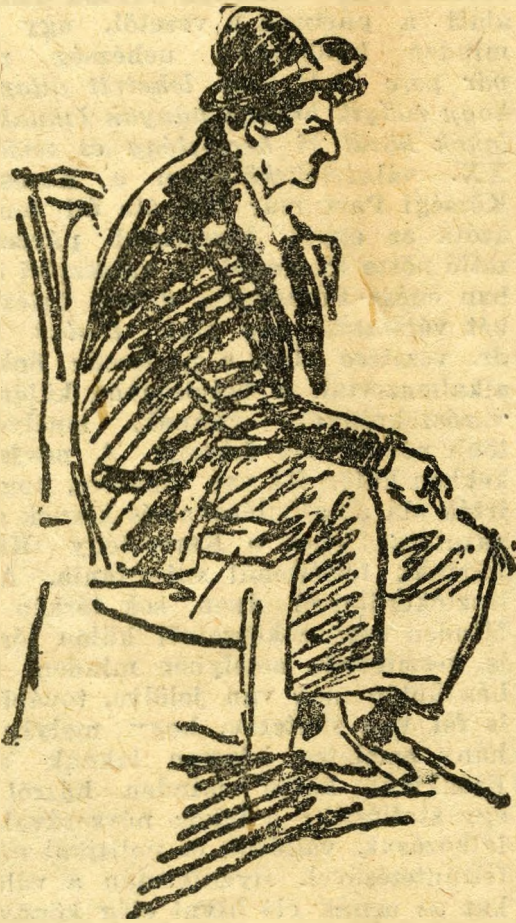
meri, melyik miféle szavazó: a deokrata mintha posztó-talpon csuszna, kereszténypárti meg mintha vaspatkót viselne. Megpróbálunk megszólítani egy ilyen csendes, visszafojtott demokratát:

— Uram, meg tudná-e...

— Kérem szépen, én semmitse tudok, semmitse csinállok, én nem kapacitálok senkit, — kifordítja két tenyerét mint védőpajzsokat s a falhoz tapadva, kisuszik a teremből.

Egy még óvatosabb demokrata

Valahogy egyszerűsnek benn van. Alázatos. Még alázatosabb. De fojtott önrzete van neki. Megkapja a szavazó-

Úzsonyi, vagy Sándor Pál, ez a nagy kérdés

lapot meg a ceruzát. Megmagyarázzák, hogy egy keresztet kell odajegyeznie.

— Egy kereszt? Hová?

— Hát ahová a szíve húzza.

— Juszt egy keresztet... de hátha én más pártra akarok szavazni...

— Arra is csak keresztel kell szavazni.

Nagyon nehezményezi a dolgot, elnyomottnak érzi magát, bemegy és hosszan végzi az ügyét a fülkében. Bizonyosan mogendovid-ot irt a demokrata lista négyeszőgőbe.

Kemoly és megfontolt. Mikor magyarázni akarják neki az eljárást, félbeszakítja.

— Csak tessék rám bízni, én már mindent megtanulmányoztam, csak ne tessék kizavarni belőle.

— Jó. Itt a ceruza.

— Nem kell. Majd csak a magam ceruzájával.

— Tessék átvenni a ceruzát. Ez a szabály. Más ceruzával érvénytelen.

— Ugyan kérem, én a magaméhoz vagyok szokva, nem is tudok mással írni, hozzá vagyok növe... — ez valószínű is, olyan viselkedés, ősi, ússzerágot ceruzafarkot vesz elő.

— Az nem érvényes! Tilos!

— Már mint az én ceruzám?! Az

enyém! Az én ceruzámhoz polgári jogom van, ragaszkodom hozzá, majd megmutatom!...

— Érvénytelen lesz! Tilos!

Egészen dühbe gurul. Rettenetesen ki akar törni, de erőt vesz magán, lecsapja a papirost és végképp megsértődve megy kifelé.

Utána kiáltanak:

— Szavazás kötelező! Tiz aranykorona büntetés terhe alatt.

Visszafordul elkeseredetten:

— Fizetem! Fizetem! De azértse! Majd megmutatom!

Eldohog.

Egy hölgy a férjével jön. Nem sokkal izgatottabb, mint egy primadonna az első föllépése előtti percekben. Ott-hon és egész uton magyaráztatta magának a szavazási aktus lefolyását, most is elmagyaráztatja még utoljára, háromszor:

— Egészen egyszerű lesz, kérlek, az elnök megbizottja átad egy egészen közönséges ceruzát, de annak nem szabad másnak lenni, természetesen. A szavazó-jelölt egyszerűen átveszi — de hiszen te nem is hallod, mit mondok.

— Mert félek, hogy nem fogom tudni.

A férje még egyszer elmagyarázza. A nő olyan bizalmatlanul húzza a zsák-vászon függőnyt, mintha valami szörnyű ugorhatna ki mögüle.

Aztán félperc múlva örömtől és megkönnyebbüléstől kipirulva, szinte megdicsőülve lép ki a fülkéből:

— Hát csak ennyi!

A Dohány- és Nagydíófa-utca sarkán a Keresztény Kaszinóban van a XIII. kerület pártirodája. Csak úgy zsong benne a permanencia. Küldöncök jönnek, küldöncök mennek, pihegve, ahogy a küldöncnek dukál. Bájos asszonyok-leányok veszik át és dolgozzák föl a körletekből befutó névsorokat. Táviratok röpködnek ki a még nem szavazott késedelmezők után.

Ahogy mi felszabadítjuk ezt a Budapestet

A lányok-asszonyok teljes önzetlenség-gel, áldozatkész szorgalommal dolgoznak; Csapp Ferenc elnök, Benzsay Károly is dolgoznak szakadásig, de a tábor legimpozánsabb ereje mégis ez a hölgyesapat. Hadititkot árulunk bár el vele, mégis ideírjuk pár legbuzgóbbnak a nevét: Brünker Jozefin, Jeszenszky Ilona, Neubauer Jánosné, Fialka Margit, Kotré Erika, Göndöcs Aranka, Télessy Dalma, Vidosfalvi Gyuláné, Lakos Kálmáné, Vincze Ilona, Román Annus, Horváth Rózsa, Szili Lajosné, Szili Irmus, Lafrankó Gyuláné, Oravec Ilona, Liedermann Frigyesné dr.-né, Lévy Károlyné, Könyves Mici, Németh Anna és mások. Valamennyi fölött Reiff Ágostonné elnök intezkedik fáradhatatlan buzgalommal, de ő szigoruan megkért, hogy a nevét ne említsük. Ezt engedelmesen meg is tesszük neki.

Visszaélések és atrocitások

Az Egységes Keresztény Községi Párt központi irodájában különböző kisebb-

nagyobb atrocitásokat jelentettek be, amelyeket a féktelenkedők, demokraták követtek el. Az ilyen túszurásokra azonban a párt nem sokat ad. Legfeljebb feljelentést tesznek és a rendőrség kezére adják az illetőket.

Igy például a Kórház-utca 23. számú házban Trombitás és Simek nevű szocialista agitátorok halálbüntetéssel és kiirtással fenyegették meg azokat, akik a keresztény pártra mernek szavazni. Feljelentették őket a rendőrségen, jegyzőkönyvet vettek fel velük és az eljárást megindították ellenük.

A XVII. kerületben Krémer Mártonné helyett Berger Katalin akart szavazni. Rajtacsípték, letartóztatták.

A XVI. választókerületben a 131. szavazókerületben Funk József gyógyszerész, a Ripka-párt embere volt az elnök.

Éjjel tizenegy órakor megkezdtek a szavazatok összeszámlálását

A pártok választási központjába este nyolc órakor a körzetek legnagyobb részéből megérkezett az a jelentés, hogy a választási elnökök hét órakor kitűzték a zárórát. A belügyminiszter rendeletére Fokusházy alpolgármester intézkedésének tehát, amely a szavazás meghosszabbítását tette lehetségessé, nem sok jelentősége volt. A belváros egypár népesebb körzetében és azokban a távolabbi külvárosi körzetekben, ahová a munkások este mentek haza, még nyolc óra után is tartott a szavazás, de már csak jelentéktlenebb eredmények voltak.

Az Egységes Keresztény Községi Párt központi irodája féltizenegy órakor kapta meg azt a jelentést, hogy valamennyi kerületben megkezdtek a szavazatok összeszámlálását. Ez azonban nem ment olyan gyorsan, mint gondolták. Több formalitást kellett betartani, amelyre súlyt vetettek a választási elnökök.

Éjjel féltizenkét órakor a pártok központja még mindig csak egyes körzetek szavazatarányát kaphatta meg, a számlálás eredményét még egyetlenegy kerület sem tudta bejelenteni. Úgy látszik, hogy a szavazatok összeszámlálása nemcsak a késő éjjeli órákba nyulik bele, de valószínű, hogy egyes helyeken még szombaton reggel, sőt délelőtt is fog tartani.

A XIX. választókerület 162. körzetében a féltizenkettőig megszámlált szavazatok aránya például ez volt:

Wolff-párt	268
Demokrata blokk	227
Ripka-párt	35

Az első végleges körzeti eredményről éjjel háromnegyedtizenkettőkor érkezett jelentés a nyolcadik kerületi Szentkirályi-utca környékén lévő XVII. választókerület 141. körzetéből. Itt a megszámlált szavazatok a pártok között így oszlanak meg:

Wolff-párt	492
Ripka-párt	88
Demokrata blokk	416

Ugyancsak ekkor ezt az eredményt jelentette a XIX. választókerület (Ferencváros) 166. körzete:

Wolff-párt	435
Ripka-párt	78
Demokrata blokk	430

A VI. választókerület (Belváros) 93. és 94. körzetéből a következő eredményt jelentették:

Wolff-párt	1112
Ripka-párt	239
Demokrata-blokk	1476

A II. választókerület 12. körzete (Lágymányos) az alábbi eredményt jelentette:

Wolff-párt	568
Ripka-párt	142
Demokrata blokk	242

Éjjel tizenkét órakor még mindig csak körzeti eredmények vannak, egyetlenegy kerület sem tudott végleges jelentést tenni.

Éjjel tizenkét órakor:

Az V. választókerület (Óbuda) 39. körzet:	
Wolff-párt	238
Ripka-párt	45
Demokrata blokk	395

Itt nyomban észrevették a keresztény-párt bizalmi emberei, hogy Funk huzza-vonja a szavazást. Például azt a tréfát is megengedte magának, hogy csak egy fülkébe engedte be a szavazókat, holott hat fülke állt rendelkezésre. Emellett tíz percig is igazoltatott egy-egy szavazót, úgy, hogy óriási torlódás támadt a szavazóhelyiségben. A bizalmiak azonban jelentették ezt a kerületi elnöknek, aki felfüggesztette a szavazást ebben a körzetben és Funk Józsefet azonnal leváltatta, amellyel bejelentette az eljárás megindítását ellene.

A 47. körzetben, mely a Belváros területén fekszik, Kilián Tibor választási elnök jogtalan fellépés címén Kéthly Anna és Kitajka Lajos nemzeti gyűlési képviselőt karhatalommal kivezettette a választási helységről.

II. választókerület (Lágymányos) 7. körzet:

Wolff-párt	606
Ripka-párt	170
Demokrata blokk	282

Érvénytelen 38 szavazat.

II. választókerület, 8. körzet:

Wolff-párt	719
Ripka-párt	287
Demokrata blokk	298

Érvénytelen 49 szavazat.

Éjjel egyegyedegy órakor a XIII. választókerület bejelentette a következő végleges eredményt:

a Wolff-pártra esett 2 mandátum, a demokrata blokkra 9 mandátum, az Ugron-pártra 1 mandátum.

Ugyanekkor a XIV. választókerület is végleges eredményt jelentett, 3 mandátumot kapott a Wolff-párt, 8-at a demokrata blokk és 1 mandátumot az Ugron-párt.

Ugyancsak éjjel egyegyed egykor a XVII. választókerület körzetéből ezek a végleges jelentések érkeztek:

140. körzet:

Wolff-párt	344
Ripka-párt	108
Demokrata blokk	173

142. körzet:

Wolff-párt	424
Ripka-párt	87
Demokrata blokk	508

143. körzet:

Wolff-párt	333
Ripka-párt	48
Demokrata blokk	180

144. körzet:

Wolff-párt	524
Ripka-párt	106
Demokrata blokk	278

145. körzet:

Wolff-párt	287
Ripka-párt	56
Demokrata blokk	126

Éjjel egy órakor:

VI. választókerület 50. körzet:

Wolff-párt	345
Ripka-párt	294
Demokrata blokk	560

XIX. választókerület, 165. körzet:

Wolff-párt	278
Ripka-párt	41
Demokrata blokk	335

XIX. választókerület, 166. körzet:

Wolff-párt	364
Ripka-párt	59
Demokrata blokk	684

II. választókerület, 10. körzet:

Wolff-párt	648
Ripka-párt	225
Demokrata blokk	432

Érvénytelen 39 szavazat.

V. választókerület, 44. körzet:

Wolff-párt	248
Ripka-párt	187
Demokrata blokk	526

Érvénytelen 18 szavazat.

II. választókerület, 14. körzet:

Wolff-párt	490
Ripka-párt	164
Demokrata blokk	445

Érvénytelen 95 szavazat.

ISTVÁNÜTI SANATORIUM RT.
Budapest, István út és Hungária körút sarkán
Elsőrangú gyógyintézet a Városliget legszebb részében

IDEG-BEL-SEBÉSZETI NŐGYÓGYÁSZATI SZÜLÉSZETI OSZTÁLYOKKAL IDEGRENDSZERI BETEGSÉGEK MALÁRIA KEZELÉSE MÉRSÉKELT ÁRÚ KÜLÖNSZOBOK

Magánklinikai osztályán a napi ápolási díj 4-szeri étkezéssel 140,000 K. Szülés levelezése a magánklinikai osztályon 10 napi ápolással 2,500,000 K. Különszobákban 1,500,000 K. Tel.: J. 95-08, J. 42-13